

РОБЪРТ ШЕКЛИ ЛОВЕН ПРОБЛЕМ

Превод от английски: Иван Мадански, 1993

chitanka.info

Това беше последният преглед на личния състав преди Всеобщото Отлитане на Разузнавачите и на него присъстваха всички патрули. Патрул 22 — „Реещият се сокол“ — имаше за задача да направи лагер на подгизналата поляна и да организира постоянно наблюдение. Патрул 31 — „Бягащият бизон“ — извършваше маневри около малкото поточе. „Бизоните“ се опитваха да приемат течности и се заливаха от смях заради непривичните усещания.

А патрул 19 — „Атакуващият мираш“ — чакаше разузнавача Дрог, който както винаги закъсняваше.

Дрог падна като камък от височина три километра, в последния момент прие твърда форма и забързано влезе в строя.

— Здравейте — каза той. — Моля да ме извините. Изобщо си нямах представа колко е часът...

Командирът на патрула му хвърли гневен поглед.

— Пак ли забрави устава, Дрог?

— Виноват, сър! — отговори той и набързо създаде забравената си щипка.

Разузнавачите се разсмяха. Дрог се смути и лицето му веднага доби оранжев цвят. Ех, ако можеше да стане невидим! Но точно сега бе просто изключено.

— Ще открия прегледа с Клетвата на Разузнавача — започна командирът и се изкашля. — Ние, младите Разузнавачи от планетата Елбони, тържествено обещаваме да съхраним навиците, уменията и достойнствата на нашите предци-пионери. За тази цел, ние приемаме формата, която от рождение е дадена на нашите прадеди, покорителите на девствените дебри на Елбони. Изпълнени сме с решимост...

Разузнавачът Дрог настрои слуховите си рецептори така, че да чува по-добре тихия глас на командира. Клетвата на Разузнавача винаги го караше да настръхва. Трудно му беше да си представи, че неговите пра-пра-родители са били приковани за повърхността на планетата. Сега елбонийците обитаваха въздушното пространство на височина десет километра, като придаваха на тялото си минимален обем и се хранеха с космическа радиация. Можеха да възприемат живота с цялата му прелест. На повърхността се спускаха само от сантиментални подбуди или във връзка с ритуалите. Ерата на Пионерите беше безвъзвратно отминала. Новата история започваше с

Ерата на Субмолекулярната Модулация, след което идваше сегашната Ера — на Непосредствения Контрол.

— ... и честно — продължаваше командирът. — И се задължаваме като тях да пием течности, да поглъщаме твърда храна и да се усъвършенстваме в използването на техните сечива и прийоми.

Тържествената част завърши и младежите се разпръснаха из равнината. Командирът на патрула се приближи към Дрог и каза:

— Това е последният преглед преди отлитането.

— Знам.

— В патрулния отряд „Атакуващият мираш“ ти си единственият разузнавач от клас „В“. Останалите отдавна получиха клас „А“ и поне званието Младши Пионер. Не се ли срамуваш от това?

Дрог се наежи:

— Не съм виновен аз! Вярно е, че не мога да издържа изпитите по плуване и правене на бомби, но това просто не ми се удава! Несправедливо е да поставяте въпроса по този начин! Дори сред първите пионери е имало тесни специалисти. Никой не е трябвало...

— Ти какво умееш? — прекъсна го командирът.

— Владее горското и планинското дело, проследяването и лова — веднага се отзова Дрог.

— Добре — каза командирът. — Как се казва нашият патрул?

— „Атакуващият мираш“.

— Какво е това мираш?

— Огромен свиреп звяр — бързо отговори Дрог. — Някога ги е имало навсякъде по Елбони и предците ни са се сражавали с тях не на живот, а на смърт. Сега са изчезнали.

— Не съвсем — възрази командирът. — Един разузнавач е изследвал горите на петстотин километра северно оттук и е открил три мираша в квадрата с координати Y-233 — Z-482. Всички са самци, следователно ловът им е разрешен. Искам ти, Дрог, да ги проследиш и да се приближиш до тях, като използваш познанията си по горско и планинско дело. После, единствено чрез методите и сечивата на пионерите, трябва да се сдобиеш с кожата на един от мирашите и да я донесеш тук. Е, ще се справиш ли?

— Сигурен съм, сър!

— Тръгвай веднага! — заповяда командирът. — Ще закрепим кожата към нашето знаме и непременно ще заслужим похвала при отлитането.

— Тъй вярно, сър!

Дрог набързо си събра нещата, напълни един мех с течност, опакова твърдата храна и потегли.

След няколко минути вече левитираше към квадрат Y-233 — Z-482. Под него се простираше дива, романтична местност — нащърбени скали и ниски дървета, покрити с гъсти храсти, долини и заснежени горски върхове. Дрог се огледа страхливо.

Не каза самата истина, когато отговаряше на командира. Проблемът се състоеше в това, че той нямаше необходимия опит нито в горското дело, нито в преследването и лова. Честно казано, не беше опитен в нищо. Обичаше да се рее на височина два-три километра и да мечтае. Ами ако не успее да открие мирашите? Ако те го открият първи?

Не, това не може да бъде! В най-лошия случай ще успее да жестикулира. Никой нямаше да разбере.

След миг долови слаб мирис на мираш. Забеляза някакво движение на двадесетина метра от себе си, до една странна скала, приличаща на буквата „Г“.

Нима всичко ще мине толкова просто и гладко? Какво пък, идеално! Дрог взе необходимите мерки за маскировка и тихичко се придвижи напред.

Слънцето припичаше непоносимо. Горската пътека ставаше все по-стръмна. Пакстън плуваше в пот, въпреки топлозащитния костюм. Освен това му беше писнало да бъде доброто момченце.

— Кога най-после ще отлетим? — не издържа той.

Херера добродушно го потупа по рамото.

— Не искаш ли да забогатееш?

— Вече сме богати — възрази Пакстън.

— Не чак толкова — каза Херера и на продълговатото му, смугло и брадясало лице блесна усмивка.

Приближи се Стелман, пъхтейки под тежестта на анализаторите. Внимателно постави апаратурата на пътеката и седна до нея.

— Какво ще кажете да поотдъхнем?

— Защо не? — отзова се Херера. — Имаме достатъчно време.

Той също седна, като се облегна на една Т-образна скала.

Стелман разпали лулата си, а Херера отвори ципа и извади от джоба на ризата си една цигара. Пакстън ги наблюдава известно време.

— И така, кога ще отлетим от тази планета? — отново попита той. — Или ще се заселваме тук завинаги?

Херера само се усмихна, после щракна със запалката и си запали цигарата.

— Ще ми отговори ли някой? — развика се Пакстън.

— Успокой се! Ти представляваш малцинство — мъдро каза Стелман. — В това начинание участваме като трима равноправни партньори.

— Обаче парите са мои! — заяви Пакстън.

— Разбира се. Затова те взехме. Херера има опит при работа в горски условия. Аз съм много добре подготвен теоретически, освен това единствен притежавам диплома за пилот. А ти даде парите.

— Корабът вече е фрашкан с плячка! — не се предаваше Пакстън. — Всички трюмове са препълнени. Крайно време е да отидем на някоя по-цивилизована планета и да си живеем живота.

— Ние с Херера нямаме твоите аристократични наклонности — с преувеличено търпение обясни Стелман. — Затова пък имаме наивното желание да натъпчем кораба до горе. Самородно злато в резервоарите, изумруди в кутиите за мляко, а на палубата — елмази до колената. Тук е мястото за такава операция. Наоколо лежат несметни съкровища, които чакат да бъдат прибрани. Искаме да станем отвратително богати.

Пакстън не слушаше. Напрегнато се взираше в стръмната пътека.

— Чудовища ли ти се привиждат? — с презрителен смях се обади Херера.

— Спокойно — мрачно каза Стелман. — Виж какво, моето момче, не съм някой младок, който лесно се плаши. Да не мислиш, че ще останем тук, при положение, че съществува и най-малката опасност за живота ни?

— Ето! Пак се мръдна!

— Преди три месеца подробно изследвахме планетата — напomini Стелман. — Не открихме нито разумни същества, нито опасни зверове, нито отровни растения. Помниш ли? Само гори, планини, злато, езера, изумруди, реки, диаманти. Ако тук имаше нещо, нямаше ли да го открием досега?

— Казвам ви, че видях ей онова дърво да мърда! — настоя Пакстън.

Херера се надигна.

— Кое дърво?

— Ей онова. Виж го, даже не прилича на останалите. Шарките на кората са други...

С добре отработено, неуловимо движение Херера измъкна бластера „Марк-2“ от кобура и натисна спусъка три пъти. Дървото, както и хрусталакът на десет метра около него избухнаха в ослепителен пламък и се разпиляха изпепелени.

— Вече няма никой — заяви той.

— Чух как нещо извика, когато стреля — замислено каза Пакстън.

— Добре. Сега е мъртво — успокои го Херера. — Ако забележиш някой или нещо да се движи, веднага ми кажи и аз ти обещавам, че ще го пална. А сега нека посъберем още малко камъчета, а?

Пакстън и Стелман вдигнаха раниците си и тръгнаха след него по пътеката.

— Интересен младок, нали? — с усмивка отбеляза Стелман.

Дрог бавно се съвземаше. Огненото оръжие на мираша го завари неподготвен. Беше приел облика на дърво и останал съвсем беззащитен. Още не можеше да разбере как се случи всичко. Нямаше нито миризма, нито предварително изсвирване, нито ръмжене. Никакво предупреждение. Мирашът нападна съвсем неочаквано, със сляпа, безразсъдна ярост, без да се интересува дали пред него стои приятел или враг. Едва сега Дрог започна да разбира природата на звяра.

Изчака чаткането на копитата на мирашите да заглъхне. Опита се, въпреки болката, да извади оптичeskия си рецептор. Не успя. За

миг го заля вълна на отчаяние и паника. Ако централната му нервна система е засегната — край.

Отново се съсредоточи. Парче скала се търкулна от тялото му и този път опитът беше успешен. Можеше да се възроди от пепелта. Бързо направи вътрешно сканиране и облекчено въздъхна. Бил е на косъм от смъртта. Само инстинктивната квондикция го бе спасила.

Дрог сериозно се замисли за по-нататъшните си действия. Откри, че тази абсолютно непредсказуема атака беше изчистила от мозъка му всякакви ловни прийоми. Нещо повече — беше загубил желание да се среща отново с тези толкова опасни мираши.

Но ако се върнеше в базовия лагер без кожата... Можеше да каже на командира, че всички мираши са се оказали самки, следователно попадат под защитата на ловния закон. Думата на един Млад Разузнавач се ценеше, така че никой нямаше да се усъмни. Още по-малко пък биха изпратили някого да провери дали казва истината...

Не! Не! Та това е невъзможно! Как изобщо можеше да си го помисли?!

Какво пък, мрачно се усмихна Дрог, оставаше само да се откаже от задълженията на Разузнавач и да приключи веднъж завинаги с цялото това нелепо занимание — лагерни огньове, песни, игри, другарство...

За нищо на света! — твърдо реши Дрог, след като успя да се осъзнае. Държеше се така, сякаш пред себе си имаше пресметлив и интелигентен противник. А мирашите дори не бяха разумни същества. Нито едно създание без щипки не можеше да бъде разумно. Това гласеше неоспоримият закон на Етлиб.

В битката с инстинктивната хитрост разумът винаги излизаше победител. Това е неизбежно. Само трябваше да измисли начин.

Дрог отново намери следата на мирашите и тръгна по миризмата. Кое от старинните оръжия да използва? Може би малка атомна бомба? Не става — това би повредило кожата.

Изведнъж се разсмя. Всъщност всичко бе много просто, трябваше само малко да си размърда мозъка. Защо да встъпва в директен контакт с мирашите, щом това е опасно? Настана време да се възползва от разума, от знанията си за психологията на животните, от изкуството да прави засади и примамки.

Вместо да продължи след мирашите, той тръгна към леговището им. Там щеше да им устрои капан.

Чак привечер стигнаха до временния лагер, който бяха направили в една пещера. Всяка скала, всеки връх хвърляше ясни, рязко очертани сенки. Пет километра по-надолу, в долината, стоеше техният красив, сребрист кораб. Раниците им бяха натъпкани с изумруди — не много големи, но с идеален цвят.

В часовете преди залеза Пакстън си мечтаеше за малко градче в Охайо, бутилка сода и русо момиче. Херера се усмихваше на себе си, представяйки си как харчи някое и друго милионче с лека ръка, преди да се заеме сериозно с животновъдство. Стелман формулираше основните пунктове на докторската си дисертация, посветена на извънземните залежи от полезни изкопаеми.

Всички се чувстваха прекрасно. Пакстън напълно се възстанови от преживяния ужас и вече страстно желаше кошмарното чудовище отново да се появи. Предпочиташе да е зелено и да преследва някоя очарователна, полугола мадама...

— Ето ни вкъщи — съобщи Стелман, когато се приближиха до пещерата. — Какво ще кажете за печено говеждо?

Беше негов ред да готви.

— С лук — даде си заявката Пакстън. Той понечи да влезе в пещерата, но веднага рязко отскочи назад. — Това пък какво е?

На метър и половина от входа димеше парче бифтек, до него стояха четири огромни диаманта и бутилка уиски.

— Намирам го за интересно хрумване — промърмори Стелман. — С тази разлика, че изобщо не ми харесва.

Пакстън се протегна да вземе диамантите. Херера го дръпна.

— Може да е мина... Или капан.

— Не виждам жици — възрази Пакстън.

Херера съзерцаваше бифтека, уискито и диамантите. Видът му беше много нещастен.

— На тая чудесия не й вярвам за нищо на света — заяви той.

— Може все пак да има туземци — предположи Стелман. — Едни такива послушни, миролюбиви. Този подарък може да е знак на добра воля.

— Да бе, да — подхвана Херера със сарказъм. — Специално заради нас са отскочили до Земята за бутилка „Стар космодесантен“, а?

— Какво ще правим? — попита Пакстън.

— Няма да се навираме там, където не ни е работата — отсече Херера. — Хайде, дръпнете се!

Отчупи от близкото дърво дълъг прът и внимателно побутна диамантите.

— Виждаш ли? Няма нищо страшно — отбеляза Пакстън.

В този момент един дълъг стрък трева здраво се уви около подметките на Херера. Почвата около него се затресе, очертата се съвършен кръг с диаметър три метра, който късайки корените на дърветата започна да се издига във въздуха. Херера се опита да скочи, но хиляди стръкчета трева се впиха в обувките му.

— Дръж се! — извика Пакстън, скочи и се хвана за ръба на издигащото се парче почва.

Дискът рязко се наклони, замря за миг и отново се устреми нагоре. Херера извади ножа и яростно започна да реже тревата. Стелман най-последно се осъзна, когато видя краката на Пакстън на нивото на главата си. Успя да го хване за обувките и по този начин отново забави движението нагоре. През това време Херера освободи единия си крак и го прехвърли извън очертанията на диска. Здравата трева известно време задържа другия му крак, но в крайна сметка се скъса. Херера полетя с главата надолу, в последния момент се превъртя и се приземи по гръб. Пакстън се пусна и се строполи върху Стелман.

Кръглият чим продължи да се издига, отнасяйки бифтека, диамантите и уискито, докато не се изгуби от поглед.

Слънцето се скри. Тримата седяха с готови бластери без да продумат. Херера първи наруши мълчанието:

— През нощта ще дежурим по ред.

Другите се съгласиха.

— Мисля, че си прав, Пакстън. Заседяхме се повече, отколкото трябва — каза Херера.

— Прекалено дълго се заседяхме — учтиво уточни Пакстън.

Херера вдигна рамене.

— Само да се съмне, връщаме се на кораба и стартираме.

— Ако успеем да се доберем до него — скептично добави Стелман.

Дрог съвсем се обезкуражи. Със замряло сърце той следеше как капанът задейства по-рано, как мирашът се бореше за свободата си и как най-накрая успя да се освободи. А какъв великолепен мираш беше само! Най-едрият от тримата!

Вече знаеше къде е грешката. От много старание прекали със стръвта. Един минерал би бил достатъчен, защото мирашите, както е известно, имат повишено влечение към тях. Обаче не! На него, виждате ли, му се бе приискало да подобрява методиката на пионерите, да прибавя и хранително стимулиране. Не е чудно, че мирашите подходиха двойно по-подозрително. Нали органите им са подложени на колосално натоварване.

Сега са вбесени, внимателни и крайно опасни. А разяреният мираш е едно от най-ужасяващите зрелища в Галактиката.

Когато двете луни изгряха над западния хоризонт, Дрог се почувства съвършено сам и изоставен. Виждаше огъня пред пещерата на мирашите. Чрез телепатия улавяше какво става в главите им — напрегнати сетива, готово оръжие...

Заслужаваше ли си заради една кожа от мираш да рискува толкова много?

Дрог би предпочел да се рее на височина пет километра, да сглобява фигури от облаците и да си мечтае. Колко по-привлекателно е да поглъщаш радиация, а не тази гадна, твърда храна, завещана от предците! Каква полза от всичките тези ловни походи? Явно никаква! Безполезни навици, с които неговият народ се е простил много отдавна.

В един момент Дрог реши, че неговите мисли са абсолютно верни. Но точно тогава нещо му просветна и той разбра в какво се състои смисълът на всичко.

Наистина, за елбонийците рамките на конкуренцията отдавна бяха станали тесни, еволюцията им ги предпази от очертаващата се кървава баня за място под слънцето. Обаче Вселената е огромна, тя крие много неочаквани неща. Дали някой може да предвиди точно с

какви опасности ще се сблъска в бъдеще тяхната раса? Ще успеят ли да се противопоставят рационално, ако изгубят ловния си инстинкт?

Не, заветите на предците са непреходни и верни. А те не позволяват да се забрави, че миролюбивият разум е прекалено крехък в тази неприветлива Вселена.

Оставаше му или да се сдобие с кожа от мираш, или да загине с достойнство.

Най-важното бе да успее да ги накара да излязат от пещерата. Дрог отново се сети, че може да използва ловните си навици.

Бързо и умело направи нова клопка за мираши.

— Чухте ли? — попита Пакстън.

— Като че ли някакви звуци... — несигурно каза Стелман и се заслуша.

Звукът се повтори. „О-ох! Помощ! Помогнете!“ — зовеше нечий глас.

— Това е момиче! — Пакстън скочи на крака.

— Това прилича на женски глас — поправи го Стелман.

— Моля ви, помогнете! — викаше гласът. — Не мога да издържа дълго. Има ли някой наблизо? Помогнете!

Кръвта нахлу в лицето на Пакстън. Въображението му веднага нарисова трогателна картинка: малко, крехко същество пълзи към разбита спортна ракета. (Какво безразсъдство — да се впускаш в подобни пътешествия!) Към него от всички страни се приближават зелени слузести чудовища. Зад тях идва и Той — главатарят им, отвратително вонящо влечуго.

Пакстън взе и резервния си бластер.

— Излизам — хладнокръвно заяви той.

— Сядай бе, кретен! — заповяда Херера.

— Но вие чухте, нали?

— Тук не може да има никакво момиче — отрязва Херера. — Какво ще прави на тази планета?

— Точно това искам да разбера — заяви Пакстън и размаха двата бластера. — Може някой лайнер да е претърпял авария, или пък тя е решила да полети за развлечения и не е успяла да се справи с ракетата...

— Сядай!!! — Херера беше бесен.

— Той е прав, Пакстън — обади се Стелман. — Дори наистина да има момиче, в което се съмнявам, ние не можем да му помогнем.

— Помогнете, помогнете, това ей сега ще ме хване! — извиси се женското гласче.

— Махнете се от пътя ми! — заплаши Пакстън.

— Наистина ли излизаш? — с недоверие попита Херера.

— Да не искаш да ме спреш?

— Ами! Дерзай! — Херера посочи изхода.

— Не бива да го пускаме навън — завайка се Стелман.

— Че защо? Негова си работа — небрежно подхвърли Херера.

— Не се безпокойте за мен — каза Пакстън. — Връщам се след петнадесет минути. Заедно с момичето!

Завъртя се на токове и се отправи към изхода. Херера се протегна и с премерен удар халоса Пакстън зад ухото с една цепеница, приготвена за огъня. Стелман подхвана омекналото тяло. Положиха го в дъното на пещерата и продължиха внимателно да оглеждат околността, без да излизат навън. Нещастният глас стена и моли за помощ още пет часа. Прекалено дълго, дори за безкраен мелодраматичен ТВ сериал. На сутринта Пакстън също призна, че е така.

Настъпи сумрачно, дъждовно утро. Дрог слушаше шума на водата от своето скривалище на сто метра от пещерата. Мирашите излязоха групово и държаха оръжието си готово. Очите им внимателно изследваха местността.

Защо клопката не подежда? В учебниците на Разузнавачите пишеше, че това е най-сигурният способ да подмамиш мъжки миращ. Да не би брачният им сезон да е минал?

Групата се движеше към метален яйцевиден снаряд. Дрог разпозна вида му — примитивно пространствено возило. Разбира се, бе направено грубо, но в него мирашите щяха да бъдат в безопасност.

Имаше един лесен вариант — да ги парализира и край. Но това би било прекалено нехуманно. Древните елбонийци винаги са се отличавали с благородство и милосърдие. Всеки Млад Разузнавач се

стараеше да им подражава в това. Пък и парализирането не минава за пионерски метод.

Оставаше да пробва с дезграмоция. Това бе стар трик, описан в книгите. Но за тази цел трябваше да се приближи възможно най-близко до мирашите. Все едно, вече нямаше друг изход.

За щастие времето беше идеално за провеждането на такава операция.

Всичко започна с гъстата мъгла. Херера забеляза това и изруга.

— Хайде да се движим по-плътно, че току-виж станало нещо.

Тръгнаха един зад друг. Всеки сложи лявата си ръка на рамото на предния. Дясната стискаше бластера. Пакстън водеше процесията. Мъглата беше абсолютно непроницаема.

— Ей, Херера?

— Какво?

— Сигурен ли си, че вървим накъдето трябва?

— Да. Засякох азимута още преди мъглата да се сгъсти.

— Ами ако компасът нещо не е в ред?

— Не смей да си го мислиш даже, ясно ли е?

Продължаваха да се движат, като внимателно подбираха пътя през скалните отломъци.

— Мисля, че виждам кораба — каза Пакстън.

— Още е рано — възрази Херера.

Стелман се спъна и изпусна бластера. Успя опипом да го намери и зашари из мъглата за рамото на Херера. Накрая го напипа и тръгнаха отново.

— Май че почти пристигнахме — каза Херера.

— Дано! — въздъхна Пакстън. — Взе да ми писва.

— Да не би онова момиче да те чака на кораба, а?

— Не се подигравай!

— Добре, добре — примири се Херера. — Стелман, по-добре се хвани пак за рамото ми. Дори и накрая не си струва да се разделяме.

— Аз се държа.

— Не се държиш.

— Държа се, като ти казвам!

— Слушай, мисля, че по-добре от теб усещам дали някой се държи за рамото ми или не.

— Това твоето рамо ли е, Пакстън?

— Не.

— Лошо — каза Стелман бавно. — Много лошо.

— Защо?

— Защото определено се държа за нечие рамо.

— Лягай! — изкрещя Херера. — Веднага легнете и двамата! Искам да стрелям!

Но беше късно. Разнесе се някакъв кисело-сладък аромат. Стелман и Пакстън веднага изгубиха съзнание. Херера се хвърли сляпо напред, стараейки се да не диша, спъна се, прелетя два метра, опита се да стане и...

Обви го мрак.

Мъглата внезапно се разсея. На полето стоеше само Дрог. Триумфално усмихнат. Извади нож с дълго, тясно острие и се наведе над най-близкия мираш.

Корабът се носеше към Земята с такава скорост, че хиперпространственият двигател всеки момент можеше да отиде по дяволите. Наведеният над пулта Херера най-после успя да се успокои и намали скоростта. Лицето му беше пепеляво, макар обикновено бронзовия тен да не слизаше от него. Ръцете му все още трепереха.

От спалния отсек излезе Стелман и уморено се плъсна в креслото на втория пилот.

— Как е Пакстън? — запита Херера.

— Натъпках го с дрон-3 — отговори Стелман. — Ще се оправи.

— Добро момче — отбеляза Херера.

— Мисля, че е само шок. Като се събуди, ще го накарам да преброи камъните. Това ще е най-добрата терапия за него.

Херера се усмихна. Лицето му полека възвръщаше обичайния си цвят.

— Сега вече и аз мога да се занимаю с диамантените играчки.

Внезапно стана сериозен.

— Все пак как се отървахме? Това не мога да проумея.

Прегледът на Разузнавачите мина отлично. Патрул 22 — „Реещият се сокол“ — разигра кратка пантомима, символизираща освобождението на Елбони. Всички от патрул 31 — „Бягащият бизон“ — бяха облечени в истински пионерски дрехи.

А начело на патрул 19 — „Атакуващият мираш“ — бодро крачеше Дрог, вече Разузнавач клас „А“, удостоен с особен отличителен знак. Носеше знамето на патрула — най-високата чест за един Разузнавач. Останалите бурно го приветстваха.

На пръта под знамето се развяваше здрава, отлично одрана, с нищо несравнима кожа от възрастен мираш. Нейните мълнии, катарамии, циферблати и копчета весело блестяха огрявани от слънчевите лъчи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.